

Zn.: Nová existence

kurátorský text k výstavě

Výstava sedmi umělců z Čech, Slovenska a Spojených států s názvem Zn.: Nová existence navazuje na dvě předchozí výstavy *Bílá laboratoř* (prosinec 2016 v Galerii města Olomouce) a *Sleva na šelmu* (červen 2018 v Galerii Prácheňského muzea v Písku). Tím, že se jedná o projekt několika výtvarníků z různých zemí, jiných věkových kategorií, a především odlišných výtvarných přístupů, nabízí výše uvedené téma velkou škálu zobrazení zahrnující dvojrozměrná i trojrozměrná díla či koncepční projekty používající různé techniky (grafické techniky, digitální fotografie, kresba) i materiály (porcelán, papír, dřevo).

Zastřešujícím tématem současné výstavy i dvou předchozích projektů je pojem identita jedince a jeho komunikace se sebou samým a se svým okolím. Výstava *Bílá laboratoř* se vztahovala především k tématu prázdného prostoru a k potencialitě jeho naplnění; *Sleva na šelmu* tematizovala proměnlivou identitu člověka jako bezčasového hrdiny uprostřed různých sociálních interakcí. Současná výstava Zn.: Nová existence v Nitrianskej galérii se váže na v současnosti velmi diskutované téma vztahu minulosti, přítomnosti, budoucnosti a jejich vzájemné interakce v souvislosti s vnímáním individua, který se pohybuje v časoprostoru/ prostoročasu. Název výstavy je citací mnoha inzerátů, které se objevovaly v novinách v dobách, které byly něčím zlomové, ať už to byl rok 1938/39, doba poválečná či „zlatá šedesátá“ na území Československa atp. Nová existence pro své pisatele představovala snahu vyrovnání se s minulostí, která tolik ovlivňovala jejich přítomnost, a pokus vplout do budoucnosti, o níž mohli snít, ale též se jí obávat.

Pro vystavující umělce – Ivetu Bradáčovou, Petra Brožku, Sun Young Kang, Josefa Lorence, Daniela Szalaje, Petru Vichrovou a Lenku Vilhelmovou se téma „nové existence“ stala určitou výzvou, kterou každý z nich uchopil velmi individuálně a někteří i velmi osobně.

Mezi takové intimní zpovědi patří tvorba Petra Brožky a Sun Young Kang. Petr Brožka ve své komponované instalaci propojuje digitální fotografii a videoart zpracovává novou existenci individua optikou propojení minulosti s přítomností a budoucností, která je vždycky překvapivá, často bolavá a především velmi nejistá. Zpracovává tak i svou novou existenci a novou životní cestu, která se před ním otevírá.

Autori Iveta Bradáčová (CZ), Petr Brožka (CZ), Josef Lorenc (CZ), Sun Young Kang (USA), Daniel Szalai (SK), Petra Vichrová (CZ), Lenka Vilhelmová (CZ)

Kurátorka Zuzana Duchková (CZ)

Vernisáž čtvrtek 28. 11. 2019 v 18.30

Místo konání Nitrianska galéria, Salón

Trvanie výstavy 29. 11. 2019 – 26. 1. 2020

Sun Young Kang ve vystavené sérii fotografií zkoumá své pocity, které se vážou na její bytí mezi dvěma kulturními realitami, přičemž se pokouší přemostit dvě identity – americkou a jihokorejskou – a zkoumá téma času a prostoru v souvislosti s minulostí, současností a budoucností. Cihla, kterou rozdělila na dva kusy, představuje její rozdělené já, které spojuje svými vlasy symbolizujícími ztracenou paměť a oslabené spojení mezi jí samou a její původní domovskou zemí. Trhlina, která vzniká, však už podle jejího názoru nelze nikdy opětovně zcelit. Pojem prostoru a času prozkoumává prostřednictvím čtyřrozměrného procesu lámání trojrozměrných cihel a liniového vyšívání pomocí vlasů na dvojrozměrných fotografiích.

Určitou osobní zpovědí jsou i akrylové malby Ivety Bradáčové, která se zabývá velmi specifickým prostředím zahrádkářských kolonií, které vznikaly v době normalizace v Československu jako možná náhrada alespoň částečné „svobody“ za omezenou existenci v rámci uzavřených státních hranic. Zahrady, o které se autorka sama stará, původně vlastnili lidé, kteří si v nich vytvořili svůj malý svět, svou skrytou existenci a zanechali po sobě mnoho artefaktů, kterým I. Bradáčová dodává další významy a příběhy v nových souvislostech.

Daniel Szalai pojal téma nové existence ve vztahu k problematickému vnímání náboženských a politických symbolů, jejichž význam byl často pokroucen a zneužit k různým účelům. Artefakty vytvořené ze starých rentgenových snímků tematizují význam a moc lidské masy, která se stává hlavním hybatelem v mnohých zlomových okamžicích v dějinách většiny států.

Jiný pohled na téma výstavy nabízí Petra Vichrová a Josef Lorenc, v jejichž tvorbě se shodně objevuje voda, ovšem každý z nich nabízí odlišné pojetí. Josef Lorenc zkoumá propojení života jedince s vodou jako jednou z nejdůležitějších součástí lidského bytí. Otisky vodní hladiny do porcelánového reliéfu, ve kterém se může odrážet podoba každého individua, poskytuje zrcadlení současné problematiky spojené s ubýváním vodních zdrojů, jejichž budoucnost je velmi nejistá.

Určitý ekologický pohled na téma nabízí i Petra Vichrová, která se ve svých olejomalbách dlouhodobě zabývá fragmentem ve spojení s tématem vody, jež mění

podoby věcí do nejasných a někdy nesnadně identifikovaných významů. V představovaném cyklu obrazů se ke krvavé vodě ještě přidává igelit, který zesiluje deformující efekt a uvnitř skryté tvary. Obsah obrazů je tak spíše tušený než reálně čitelný. Druhý soubor obrazů je zaměřen na další velmi důležitou součást jedince, kterou představuje srdce. V současné konzumní době se i tato část těla stává pouhým kusem masa, spotřebním zbožím, které je zabaleno do jednorázových obalů zatěžujících životní prostředí.

Velmi častým motivem v tvorbě Lenky Vilhelmové je otevřená hlava, jejímž nejcennějším pokladem je subjektivita, tedy nekonečný lidský vesmír. Ten je nevyčerpatelný díky sdíleným subjektivitám ostatních individuí, která společně utváří celý časoprostor, ve kterém se lidé pohybují. Šedé kresby ve velkoformátovém zpracování na syntetické podložce tématizují linearitu času a „čas bez přítomnosti,“ v součinnosti našeho bytí, našeho jsoucna. Druhou částí projektu jsou velkoformátové tisky - jednotlivé grafické obrazy v dramatické červeno-černé barevnosti s ústředním motivem hlavy, figury, symbolu: stolu, nádob - misek apod. připomínající nám úděl naší existence se strašlivým, dramatickým, paradoxním či směšným osudem. L. Vilhelmová tak pokládá velmi naléhavou otázku sobě i divákům, zda je možné změnit svoji dosavadní existenci a proměnit v existenci novou.

Iveta Bradáčová (*1992 v Třebíči)

absolvovala Fakulta výtvarných umění v Brně, obor malba, v ateliéru prof. MgA. Petra Kvíčaly a následně stejný obor na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze v ateliéru doc. MgA. Jiřího Černického. Představitelka nejmladší generace českých výtvarnic se ve svých dílech často zajímá o prolínání času, tzn. minulosti, přítomnosti a budoucnosti v souvislosti s kolektivní pamětí. Vybírá si příběhy a specifické situace, ve kterých hledá jejich pravdivost a souvztažnost k jednotlivcům i celé společnosti.

Petr Brožka (*1974 v Českých Budějovicích)

absolvoval po studiu na SPŠK Bechyně Fakultu výtvarných umění při VUT, atelier Intermedia prof. Petra Kvíčaly a následně postgraduální doktorské studium tamtéž. Zaměřuje se převážně na multimediální tvorbu, fotografii a malbu. Jeho díla byla v poslední době prezentována na několika významných přehlídkách současného umění.

Sun Young Kang (*1977 v Ulsan, Jižní Korea)

Vystudovala obor knižní malba na University of Art ve Philadelphii a předtím korejskou malbu na Ewha Woman's University v Soulu v Jižní Koreji. V současnosti působí jako konceptuální umělkyně zaměřující se na rozsáhlé instalace i velmi intimní autorské knihy, v nichž se věnuje tématům, která propojuje se svými osobními prožitky. Je držitelkou mnoha ocenění jak ze své rodné země, tak ze Spojených států amerických.

Josef Lorenc (*1958 v Českých Budějovicích)

absolvoval SPŠK Bechyně, Pedagogickou fakultu v Českých Budějovicích a postgraduální doktorské studium na Fakultě výtvarných umění univerzity v Radomu (PL) u prof. A. Olszewského. Zabývá se designem užitě keramiky, realizacemi v architektuře, volnou keramickou plastikou a reliéfem, medailérstvím a příležitostně i sklářskou tvorbou.

Daniel Szalai (*1964 v Komárne)

absolvoval po SŠUP v Bratislavě Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze, obor textilní výtvarnictví prof. Bohuslav Felcmana. Docenturu získal na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze. Kromě pedagogické činnosti se věnuje ve své tvorbě recyklování netradičních materiálů jako jsou například rentgenové snímky lidského těla a grafickému a textilnímu designu. Jeho díla se pravidelně objevují na významných výstavách na Slovensku i v zahraničí.

Petra Vichrová (*1978 v Počátkách)

vystudovala PF v Hradci Králové a v Českých Budějovicích a poté Akademii výtvarných umění v Praze, v ateliéru klasických malířských technik prof. Zdeňka Berana. V současnosti se zabývá v rámci doktorského studia na Masarykově univerzitě v Brně tématem výtvarného studia skutečnosti v současné výtvarné výchově. Ve své výtvarné tvorbě se věnuje tématům, která se dotýkají vody, hlubin a deformacím odrážející se na vodní hladině, zpracovaných realistickou formou.

Lenka Vilhelmová (*1957 v Praze)

studovala na Akademii výtvarných umění v Praze u profesora Ladislava Čepeláka a na Vysoké škole výtvarných umění v Bratislavě získala docenturu pro volné umění a design. Ve své grafické i malířské tvorbě kombinuje klasické postupy s netradičními technikami, s chutí experimentuje a ráda svými pracemi vstupuje do prostoru. Je držitelkou mnoha ocenění; v letošním roce získala Cenu Vladimíra Boudníka.

Zuzana Duchková (*1985 v Českých Budějovicích)

Po absolvování Biskupského gymnázia J. N. Neumanna v Českých Budějovicích vystudovala Filozofickou fakultu Jihočeské univerzity tamtéž, obor kulturní historie. Doktorské studium v oboru obecné antropologie dokončila na Fakultě humanitních studií Univerzity Karlovy v Praze. K oblastem jejího zájmu patří dějiny moderního umění, zejména otázky spojené s uměleckou tvorbou první poloviny dvacátého století, a moderní urbánní dějiny (především Prahy, Berlína a Londýna). Je kurátorkou vybraných výstavních projektů současného umění.